

De man

Omdat hij zo ingespannen naar het strand lag te turen, schrok Jakko zich een ongeluk toen hij ineens bij zijn enkel gegrepen werd.

‘Hebbes!’ Dat was Dana’s stem.

Even kon Jakko niet antwoorden, omdat zijn adem in de war was. Hij kon zich wel omdraaien. Op haar knieën in de dennennaalden en het zand zat zijn buurmeisje. Tenminste, thuis was ze zijn buurmeisje. Hier op Drakeneiland woonden ze samen in een witgeverfd huisje.

‘Ik heb je overal gezocht, man.’

Een geit, die een eindje onder hen aan het helmgras knabbelde, mekkerde.

‘Sst!’ Jakko gebaarde naar het strand. ‘Daar ligt iemand.’

De gestalte lag roerloos op het natte zand.

Het laatste zonlicht kleurde de kust oranje. De lage duinen, het strand en de zee in het noorden zagen er onwervelijk uit. Elke pol gras had een lange, pikzwarte schaduw. En de zee leek een mozaïek van oranje en zwarte driehoekjes.

Van hier kon je niet zien dat het daar beneden levensgevaarlijk was. Wat gewoon strand leek, kon drijfzand zijn, waar je in wegzakte tot je middel. Ze mochten er niet komen, het was de Verboden Kust. En nou lag daar zo-
maar...

‘Een mán,’ fluisterde Dana.

Ja, daar aan de vloedlijn, zijn voeten in het water, lag een volwassen man. En dat terwijl Drakeneiland uitsluitend werd bewoond door kinderen. Het moest door de

storm gekomen zijn. Eergisternacht was die geweest. Een boot zag Jakko niet, maar er was wel allerlei rotzooi aan-
gespoeld.

Nou ja, dat was zijn probleem niet. Jakko stond op. Hij veegde een dennenappeltje van zijn knie. Toen floot hij zachtjes het speciale fluitje om zijn geiten te lokken. Ze kwamen meteen aanhollen. Jakko liep het Donkere Bos in.

‘Kom. Ik barst van de honger.’

De geiten verdrongen zich om hem heen, in de hoop iets lekkers te krijgen. Jakko haalde een handje biks uit zijn zak en liet ze onder het lopen brokjes eten.

‘Maar die man dan!’ riep Dana uit. Ze rende op haar blote voeten achter hem aan. ‘We moeten toch... We moeten iets...’

‘Laat toch,’ zei Jakko. ‘Hij is vast dood. Als het weer vloed wordt, spoelt hij wel weg.’

Hij was niet écht zo kalm. Hij zou vast niet kunnen slapen als dat daar echt een lijk was. Een dode man was veel enger dan een bewusteloze man.

Dana holde een paar stappen voor hem uit, ging pal voor hem op het paadje staan en keek hem met gloeiende ogen aan. ‘Hij is helemaal niet dood. En dat denk jij ook niet, anders had je niet gefluisterd.’

‘Kan wel zijn.’ Jakko onderdrukte een rilling en liep om haar heen. ‘Maar hij hoort niet op Drakeneiland, en ik ben niet van plan voor hem in het drijfzand te zakken.’ Dana werd bijna omver geduwd door de kudde en holde toen mee.

‘Wat ben jij toch een ontzettende aso!’ zei ze.

Dat deed pijn. Dat hadden ze op school ook tegen hem gezegd. Dana wist te veel van hem, dat was het. Hij had al honderd keer tegen zichzelf gezegd dat hij een echte vriend moest zoeken. Maar dat deed hij dan toch weer

niet. Dana en hij hadden altijd naast elkaar gewoond. Dana kende zijn echte vader en Jakko kende haar echte moeder. Hij was rechtsback in het team waarin zij keepte. Ze hadden allebei een even grote hekel aan de bijlesjuf. Jakko wist dat Dana ervan droomde in het Nederlands elftal te spelen. Dana wist dat Jakko later politiemán wilde worden. Ze waren samen hierheen gestuurd, tegelijk en om hetzelfde vergriep. Nu woonden ze in hetzelfde huisje, sliepen in een stapelbed. Ze waren gewoon beste vrienden. Dat Dana een meisje was, nou ja, dat was een soort vergissing.

‘En als hij nou in het drijfzand zakt?’ vroeg ze.

‘Hij zakt er nu toch ook niet in?’

‘Omdat hij stilligt. Maar als hij bijkomt, en probeert op te staan? En dán zinkt? Dan zijn wij moordenaars.’

Jakko aarzelde. Je wist nooit precies waar drijfzand was, omdat het zich verplaatste. Net als de beekjes die uit de Kale Heuvels naar zee stroomden. Na elke regenbui liep zo’n stroompje weer ergens anders. En waar het in zee uitkwam, ontstond drijfzand. Dat léék stevig. Maar als je erop stapte, werd het opeens vloeibaar en zakte je erin weg.

Jonathan, de Vlootvoogd van Drakeneiland, had het allemaal uitgelegd. Verdrinken deed je niet, tenminste niet meteen. Maar het zand hield je voeten gevangen. Je kwam er nooit meer uit. En als er geen hulp kwam... Vroeg of laat steeg het zeewater. Dan was het afgelopen met je.

Dana en Jakko deden zo vaak dingen die niet mochten. Vooral thuis, vóór ze bij wijze van straf naar Drakeneiland moesten. Maar spelen met zijn leven deed Jakko niet. Eén keer wakker worden in het ziekenhuis, op het nippertje gered, was wel genoeg.

Spelen met het leven van iemand anders deed hij ook niet. Hij was géén moordenaar.

Hij hield zijn pas in.

‘Oké,’ zei hij. ‘Dan gaan we kijken. Alleen om te zien of hij nog leeft.’

Dana keek even opzij.

‘Dat dacht ik ook,’ zei ze. ‘Meneer de Dragonder.’

‘Hou dáár nou eens over op!’ viel Jakko uit. Ze was heel boos geweest toen hij bij de Dragonders was gegaan. Was dat nou nog niet over? Om haar af te leiden vroeg hij: ‘Waar zijn je ezels trouwens?’

Het werkte.

‘Die staan al lang op stal. Ik had een makkie vandaag.’

Dana was de Ezeldrijver van Drakeneiland. Ze was vaak de hele dag op pad om spullen van het ene dorp naar het andere te brengen.

Jakko en Dana wilden naar het strand teruglopen. Maar de geiten werkten niet mee. Ze bleven luid mekkerend staan. Geiten zijn bang voor het donker, dat wist Jakko natuurlijk. Voor een geit liggen na zonsondergang overal roofdieren op de loer.

‘Aanstellerij,’ zei hij tegen zijn beesten. ‘Er zijn heus geen wolven of jakhalzen op Drakeneiland.’

Maar de geiten bleven koppig staan. Ze waren een behoorlijk eind van Akropolis en zouden zich moeten haasten om er vóór donker te zijn. En Jakko’s kudde weigerde ook maar één stap te zetten die niet naar hun stal leidde.

‘Breng jij de geiten naar huis,’ zei Jakko. ‘Dan ga ik alleen wel kijken.’

Dana’s ogen werden donker.

‘Ga jij nou opeens de held uithangen? Het zijn jouw geiten hoor!’

‘Wil jij dan in je eentje naar het strand terug?’

Dana keek hem strak aan. Dat betekende ja.

‘Durf je niet.’

‘Durf ik best.’

‘En wat ga je doen als hij nog leeft?’

Dana schoffelde met haar vuile tenen door het zand en de dennennaalden. Het zand was nog vochtig door de storm.

‘Eh...’

‘Zie je wel: dat weet je niet.’

‘Maar jij weet het ook niet, Jak. Of wel soms?’

Jakko zweeg. Wat moest je met een man op het strand, een man die misschien wel dood was?

‘Ik denk dat we toch hulp moeten halen.’

Na een tijdje knikte Jakko. Als de anderen er óók van wisten, was het al minder eng. Hij liep door en de geiten kwamen opgelucht achter hem aan. Het was nu zó donker in het Donkere Bos, dat hij blij was toen ze in de Kale Heuvels kwamen. Nu gauw naar de waterval, waar de kudde kon drinken, en dan over het grintpad snel naar huis. Het was al veel te laat. De geiten moesten nog gemolken worden en...

‘En al die tijd ligt die man daar,’ zei Dana.

Jakko knikte. Ze zouden moeten rennen.

‘Jij achteraan,’ zei hij. ‘Hou wel je ogen open. Als er een-tje afdwaalt, ben ik de klos.’

Hij zette er de sokken in. De geiten sprongen – zoals ze dat gewend waren – achter hem aan.

Het was moeilijk lopen op de harde paden door de Kale Heuvels. Jakko vroeg zich af hoe Dana het eraf bracht op haar blote voeten. Sinds het moment dat ze voet aan wal had gezet, had ze geen schoenen meer gedragen. ‘In schoenen voel ik me opgesloten,’ had ze gezegd. Ze moest

onderhand een eeltlaag hebben zo dik als een schoenzool.

Het was stikdonker toen ze in het centrum aankwamen. Vlug bracht Jakko de geiten op stal. Ze mekkerden boos toen hij geen aanstalten maakte om ze te melken.

‘Zo meteen,’ zei hij geruststellend. Met Dana holde hij naar het ronde plein in het midden van het dorp, waar de lage eik stond met de klok erin. Tussen de takken zat Mo, de kleine Klokkenluider, met een stuk pizza. Hij was bijna altijd op zijn post, zelfs als hij zat te eten.

‘Luid de klok!’ riep Jakko omhoog.

‘Waarom?’ vroeg Mo met volle mond.

‘Omdat...’ Opeens wist Jakko niet hoe hij verder moest gaan. Mo vertrouwde hem natuurlijk niet.

‘Schiet op, Mo!’ zei Dana. ‘Er ligt een man op het strand!’

Op onderzoek uit

Op Jakko's geroep kwamen andere kinderen aanlopen, sommige met een kom eten in hun hand, andere met een broodje of een pizza. Opeens voelde Jakko dat hij razende honger had. Maar er was geen tijd. Mo luidde het signaal 'Verzamelen' en een paar minuten later zaten de meeste Parlevinkers op hun plek in de kring. Wendel, de Voorzitter, gaf Mo een teken en de vergadering werd geopend met een klokslag. Jakko en Dana moesten naar voren komen. Jakko voelde zich niet prettig, zo midden in de kring.

'Ze zeggen dat jullie een man gevonden hebben. Is dat waar?'

Jakko en Dana knikten.

'Waar?'

'Op de Verboden Kust,' zei Dana.

'We waren zelf in het bos,' voegde Jakko er haastig aan toe. De Parlevinkers waren de baas op Drakeneiland. Ze mochten straffen uitdelen. Jakko wilde geen straf. Hij had weinig vrienden onder de Parlevinkers. Helemaal geen vrienden eigenlijk. Als hij niet uitkeek, stuurden ze hem weg, van Drakeneiland af.

Wendel keek hem aan.

'Wat deed die man daar? Hij was toch niet in het drijfzand gezakt?'

'Nee, hij lag op zijn buik.'

'Met zijn gezicht naar beneden,' vulde Dana aan. 'We... weten niet zeker of hij nog leeft.'

'Verdrie,' zei Wendel. 'Een drenkeling dus. Zeker door de storm.'

Twee nachten geleden had een verschrikkelijk onweer veel kinderen uit de slaap gehouden. Het was blijven waaien – windkracht 10, volgens de Vlootvoogd – tot halverwege de ochtend. Afgewaaid takken hadden een fietsenstalling, het raam van het postkantoor en de tomatenooft vernield. De hele vorige dag waren de Drakeneilanders bezig geweest de schade te repareren.

Grint spatte op toen er een fiets tot stilstand kwam. Even later struikelde Stijn de kring van Parlevinkers in.

‘Wendel, de radio doet het niet!’ zei hij hijgend. ‘Ik moet nieuwe spullen bestellen, maar ik krijg geen contact met het vasteland. Het ligt niet aan mijn radio; met de accu is niks aan de hand. Het ligt aan de ontvanger op de wal. Misschien is er een mast omgewaaid.’

‘Verduizend!’ Wendel schreeuwde bijna. ‘Dus we zitten misschien met een lijk en we kunnen niemand waarschuwen!’

‘Lijk?!’

Stijn beheerde het magazijn, dat op een afgelegen plek in de Groene Heuvels lag. Hij was de enige die contact onderhield met de buitenwereld. Maar wat er op Draken-eiland zelf gebeurde, wist hij soms niet.

Vijf kinderen tegelijk probeerden Stijn te vertellen wat Jakko en Dana hadden gezien. Intussen arriveerden de Parlevinkers die ver weg woonden. Ook die moesten op de hoogte worden gebracht. Iedereen praatte door elkaar heen. Wendel gaf Mo in de boom een teken. Een dreunende slag van de klok maakte een eind aan het rumoer.

‘Stil nou,’ zei Wendel. ‘We hebben een serieus probleem en we moeten een oplossing vinden.’

‘En gauw ook,’ zei Dana, ‘want die man lag al met zijn voeten in het water.’

‘Lekker laten liggen dan,’ zei een jongen naast Jakko.

Het was Erik, de helft van een tweeling. Je kon hen alleen uit elkaar houden door hun shirts: Erik droeg altijd geel, zijn broer Sam altijd rood.

‘Na middernacht wordt het weer vloed,’ vulde Sam aan. ‘Dan zijn we vanzelf van het probleem af.’

Er klonken boze en geschokte uitroepen.

‘Grapje,’ zeiden Sam en Erik tegelijk.

‘Maar eb is ook gevaarlijk,’ klonk een wat hoge jongensstem. ‘Vergeeten jullie de ebstroom naar Dodeneiland niet?’

‘Juist,’ zei Wendel. ‘We moeten dus onmiddellijk iets doen. Iemand een idee?’

Uit de kring van toeschouwers maakte zich een brede gestalte los. Jonathan, de Vlootvoogd, stapte naar voren. Hij was het die net gesproken had.

‘Over land kunnen we hem niet redden,’ zei hij, ‘want daar is drijfzand. We moeten dus per boot. Ik denk dat we om het eiland heen moeten varen en hem aan boord moeten hijsen. Als hij... als hij dood is, dan eh...’ Hij keek hulpzoekend om zich heen. ‘Ik heb liever geen lijk aan boord. Dat brengt ongeluk.’

Er ging een siddering door de rijen kinderen. Een klein meisje begon te huilen. Ze riep om haar moeder, wat Jakko een ongemakkelijk gevoel gaf. Hij had nooit last gehad van bukziekte, zoals ze heimwee hier noemden. Maar nu miste hij opeens zijn moeder. Volwassenen wisten tenminste wat je moest doen als er iemand doodging.

Wendel maakte een kalmerend gebaar.

‘Laten we nou eerst maar gaan kijken. Jonathan, hoe zit het met die stroming? Drijf je niet af naar Dodeneiland?’

‘De motor is krachtig genoeg, dat is bewezen.’

‘Goed dan. Het plan van Jonathan lijkt me goed. Of heeft iemand een beter idee?’